

Tarina Posti-Kallesta

Sitä ei vuosikymmenten takaiset muistikuvat kerro, miksi Kalle ryhtyi 50-luvun alussa postinkantoon. Saattoi olla hyvinkin taloudelliset syyt. Vaikka Kalle oli poikamies, oli hänellä huollettavanaan iäkäs ja sairaaloinen äiti. Tällöin pieni karjatila, pari lehmää, muutama lammas ja jokunen hehtaari peltoa ei antanut täysin toimeentuloa.

Nykytermillä ilmaistuna postinkanto Kallelle oli jo silloin maatalouden liitännäinen. Siihen se hyvin niveltiyikin, koska postinkanto verotti viikosta vain kolme työpäivää.

- Huomenta.
- No, huomenta, huomenta. Sieltähän sitä jo uutta lukemista tulloo.
- Siinä on lehet ja on siellä joku kirjekki. Van tuo koeran ruottio se aena ärhentellöö. Ei opi vaekka kuinka monesti näkköö.

Sanoja säesti hyväntuulinen, kihertävä nauru. Ylläoleva on kaukaisten muistikuvien esiin-tuoma, kuvitteellinen tapahtuma siitä, kuinka Posti-Kalle ja postinjättötalon isäntäväki kohtasivat. Ja tarinointi saattoi jatkua.

- Miten siellä suksi luisti, kun tuota uutta luntakin tullu ja vähän lauhtunu?
- Ihan ummessa väkeltämistä... Ei hiiren hyppyö tänne tullessa... Ja vielä pimmeäki, kun pottukuopassa... Van tuolla tiellä oli joku ennättäny jo ummen aokasta...

Ja jälleen tuo Kallelle ominainen naurahdus päälle.

- Oesi tässä kahvea... Halluotko ryypätä?
- Outahan kun soan nuo turvakot käestä ... no koaja kupillinen.

Kahvia hörppiessään Kalle saattoi purkaa omia huoliaan:

- Viikko sitte poiki lehmän kanttura. Nyt se kuvatus ei syö mitää... Ei kelepoa pisketikkaa... Eilen hain nivopuluverie, van ei sekkää näö aottavan. On niijen juuttaijen kansa kummissa... Korkealaetaseen kaet se joutaa...

Kallen omaperäinen, värikäs kuvakieli sai talonväen hyväälle tuulelle. Kalle oli hyvin avulias, sopivasti utelias, huumorintajuinen ja puhelias persoona. Siksipä juttutuokioita syntyi postireitin varren taloissa ja jopa vastaanulijoitten kesken. Kallelta kyseltiin "ison kylän" kuulumisia. Kalle taasen oli halukas tietämään reittinsä tärkeimmät tapahtumat. Karjan rehujen riittävyys kevättalvella, toukotyöt, heinäkorjuu- ja puintihommat olivat keskeisimpiä juttuja. Ja ehkä kiinostavin tieto Kallelle oli uuden perillisen syntyminen johonkin taloon. Silloin Kalle saattoi pakata postireppuun lehtien lisäksi saunaruokia eli varpaisia ja viedä ne vastasyntyneelle. Se oli hyvin yleinen tapa siihen aikaan.

Pieniä kauppa-asioitakin Kalle toimitteli. Joskus jopa lääkkeitäkin. Ja sattuipa niinkin, että hän joutui jopa lypsytöihin, kun talonväki väikkyi romuskan kourissa. Toisinpäinkin

saattoi käydä, jos lehmä sairasteli, isäntäväki pyysi Kallea avukseen eläimen lääkinnässä.

Joskus Kalle joutui pienen kiusoittelun kohteeksi. Poikamies kun oli, niin emännättömyydestä häntä aina muistuteltiin. Naurussasuin Kalle yleensä kuittaili tuollaiset puheet. Saattoipa joskus tokaista, ettei semmoista ole vielä löytynyt, joka tunkionhajusta tykkää.

Lumikylän koululla oli opettajana Kallen ikäluokkaa oleva hyvin pulleatekoinen ikäneito. Ja kun Kallen postinjättöpaikka oli myös tuo mainittu koulu, niin opettaja kaikessa ystävällisyydessään pyyteli Kallea jäämään kahville. Kyllähän Kalle juttuun tuli myös opettajan kanssa. Kallen erityinen luonteenpiirre olikin siinä, että hän melkein mieluummin tarinoi aina naisväen kanssa.

Tästä opettajan luona kahvittelusta Kallea myös kiusoiteltiin. Aluksi Kalle hieman pahastui, mutta myöhemmin alkoi hyvinkin avoimesti puhella sanomalla, että kävinpä taasen opettajan luona kahvilla.

Kallen työn kuvaan oli hyvin suuri merkitys eri vuodenaikojen säätiloilla. Ne olivatkin jatkuva puheenaihe pysähdyspaikoissa. Talven pitkäaikaiset tuiskut ja pyräkät tiesivät umpisia taipaleita. Talojen välillä kun ei ollut muuta tieyhteyttä, kuin hevostie tai suksilatu. Vasta 60-luvun jälkipuoliskolla alkoi ilmestyvä lingolla aukaistuja tienpätkiä. Kevään ja syksyn liukkaat kaljamat, räntäsateiden säästämänä, vaativat varovaista taivallusta ja kesän vesisateiden yllättäessä oli kannettava posti suojeltava kastumiselta.

Eivät ne niin isossa ympyröissä pyörineet nuo Kallen postireitin varrella syntyneet puheenaiheet ja ihmiskontaktit. Olivatpahan vain silloiseen elämänpiiriin ja päivän työrytmiin liittyviä asioita, joilla oli keskinäistä kanssakäymistä avartava merkitys. Kalle oli tervetullut taivaltaja jo postinkin saapumisen vuoksi, mutta myös siksi, että siinä samalla saatiin tietoa Kallen tarinoinnin myötä.

Ilmeisesti postinkanto Kallelle oli mieluisa työrupeama, koska hän viihtyi työssään tuon liki kaksikymmentä vuotta. Eläkkeelle pääsemiseen asti Kalle oli viimeinen jalkapelillä kulkija. Hänen jälkeensä postinjako jatkui autokuljetuksena.

Tuomas Kovalainen